

Zepp-LaRouche udtaler sig om “Den alliancefrie Bevægelses rolle i et nyt paradigme for de internationale relationer” I har magten til at forhindre atomkrig; brug den

Den 11. november 2022 (EIRNS) – Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, udsendte i dag en klar opfordring til de førende nationer i Den alliancefrie Bevægelse om at træde frem for at afværge faren for atomkrig, som i øjeblikket truer med at udslette menneskeheden. Den alliancefri Bevægelse er sandsynligvis den vigtigste kraft på planeten til at overvinde geopolitik på nuværende tidspunkt, og det er ved at gøre op med geopolitik, at vi kan undgå Tredje Verdenskrig, erklærede hun på en international konference i Indonesien om Den alliancefri Bevægelses rolle i den fortidige og fremtidige historie.

Følgende artikel af Helga Zepp-LaRouche blev offentliggjort i bogen, der blev udgivet på Bandung Spirit-konferencen med titlen “Bandung-Belgrade-Havana in Global History and Perspective: Drømmene, udfordringerne og projekterne for en global fremtid?”, der fandt sted den 7.-14. november i Indonesien. (Konferencen afsluttes kun en dag før G20-topmødet på Bali i Indonesien den 15.-16. november, hvor præsident Biden og Xi også vil mødes).

Hendes artikel havde titlen “Den alliancefrie Bevægelses betydning for et nyt paradigme i de internationale

relationer”.

Helga Zepp-LaRouche talte også på konferencen online den 11. november, hvor hun gav et resumé af sin artikel under plenarmøde 6: Asiens fremmarch og omstruktureringen af den globale politiske økonomi.

Resumé:

Menneskeheden står over for den alvorligste krise i sin historie, nemlig risikoen for en global atomkrig. Den afgørende drivkraft bag krigsfare er den forestående opløsning af det neoliberale finanssystem, som nu er gået ind i en hyperinflationær fase. Det er denne historiske fare, som gør det så meget desto mere presserende at genoplive “Bandung-ånden”. På Bandung-konferencen og de efterfølgende konferencer blev der fastlagt de principper, som skal danne grundlag for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur for verden i dag.

Er det en overdrivelse at påstå, at menneskeheden står over for den alvorligste krise i historien, når potentialet for en global atomkrig og dermed den sandsynlige udslettelse af menneskearten accelererer fra dag til dag, og når førende eksperter advarer om, at situationen er farligere end på højdepunktet af Cuba-krisen, og dette alligevel ikke får lederne i visse vestlige lande til at opgive deres politik for konfrontation mellem de såkaldte “demokratier og autokratier”?

Drivkraften bag denne krigsfare er den forestående opløsning af det neoliberale finanssystem, som nu er gået ind i en hyperinflationær fase som følge af flere års likviditetsindsprøjtninger i det monetære system og af “Great Reset”-politikken, som den tidligere tjekkiske præsident Vaclav Klaus kalder “det grønne delirium”. Fødevarer og energi bliver i stigende grad utilgængelige, hvilket ifølge Verdensfødevarerprogrammet truer 1,7 milliarder mennesker med hungersnød i den nærmeste fremtid. Desuden har pandemien

yderligere udvidet kløften mellem de få, som tæller deres formuer i milliarder af dollars, og de milliarder, som konfronteres med sygdom og sult uden et sundhedssystem, uden energi, rent vand eller tilstrækkeligt med mad.

Så, 67 lange år efter Bandung-konferencen, må vi igen, som præsident Sukarno gjorde i sin åbningstale den 18. april 1955, konkludere, at kolonialismen ikke er død, selv om den formelt set og angiveligt ikke længere eksisterer. Formelt set blev der tildelt uafhængighed, men mange nationers suverænitet er forhindret af pengepolitiske strukturer, handelsbetingelser og manglende adgang til ressourcer, som ville muliggøre selvbestemmelse i forbindelse med den økonomiske udvikling. Sanktioner, der af geopolitiske årsager indføres over for tredjelande, fremmer "humanitære kriser", som er udformet med henblik på at øge den smerte, der pålægges befolkningerne, i en sådan grad, at de vil gøre oprør mod deres regering og skabe betingelserne for et regimeskifte.

Den virkelige konfrontation er derfor ikke mellem "demokratier" og "autokratier", men mellem de kræfter, der ønsker at opretholde det koloniale system i nutidig forklædning, og de lande, der stadig kæmper for deres ret til økonomisk udvikling.

I lyset af de konsekvenser, som en yderligere optrapning mellem atomvåbenmagterne ville medføre, og som ville føre til historiens egentlige "afslutning", nemlig en tredje, denne gang en atomar verdenskrig, efterfulgt af en atomvinter, udgør Den alliancefrie Bevægelses nuværende renæssance den væsentligste og afgørende faktor, som kan anvise vejen til et nyt paradigme. For at overvinde den geopolitiske blokdannelse og den fejlagtige tænkning i form af et nulsumsspil, er det nødvendigt at begrebsliggøre det højere Ene, som må være af en helt anden kvalitet og højere magt end de Mange.

Det er et gennemprøvet princip i historien, at fredstraktater udelukkende fungerer, hvis de tager hensyn til hver enkelt

parts interesser, som det var tilfældet med den Westfalske Fred. Hvis man ikke gør det, som med Versailles-traktaten, medfører det nye krige. I betragtning af de mange sammenvævede regionale konflikter og den globale dimension af den nuværende konfrontation mellem atommagter, er den lære, der kan drages af dette historiske princip, at der er et presserende behov for en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle landenes interesser på planeten.

Muligheden for et velfungerende europæisk sikkerhedssystem eller et "fælles europæisk hus", som Gorbatjov fremmanede ved Sovjetunionens afslutning, eksisterer tydeligvis ikke længere i betragtning af NATO's sjette udvidelse mod øst. Hensigten om at skabe et "globalt NATO", som proklameret på alliancens seneste topmøde i Madrid, herunder oprettelsen af et hovedkvarter i Indo-Stillehavsområdet et sted i Asien, truer med at forstærke konfrontationen mellem de lande, der tilhører en sådan militær alliance, og de lande, som ønsker at opretholde politiske, økonomiske eller militære forbindelser med Rusland og Kina.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har allerede fremsat et forslag til at overvinde den geopolitiske konfrontation med sit Globale Sikkerhedsinitiativ, som sammen med det Globale Udviklingsinitiativ udgør konceptet for den fornødne tilgang. Men da nogle lande i Vesten fremstiller Kina som den største trussel mod deres interesser, forekommer det usandsynligt, at de vil reagere positivt på denne idé.

Det er denne geopolitiske og historiske katastrofe, der gør det så meget desto mere presserende at genoplive "Bandung-ånden". Mange af de lande, der kommer fra Den alliancefrie Bevægelses tradition, har for nylig givet udtryk for deres afvisning af at lade sig trække ind i en geometri af blok-tænkning. Det faktum, at det næste G20-topmøde finder sted i Indonesien, kan være en historisk mulighed for at tilføje en indholdsmæssig ingrediens til den politiske dagsorden, som kan

være afgørende for forskellen mellem faren for civilisationens udslettelse og en lys og smuk fremtid for menneskeheden.

Det er traditionen fra Bandung-konferencen og de efterfølgende konferencer i Den alliancefri Bevægelse (DAB), hvor de fem principper for fredelig sameksistens og DAB's ti principper fastlagde rammerne for at etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur for verden i dag. De 120 medlemslande i DAB plus 17 observatørlande repræsenterer langt størstedelen af menneskeheden, nemlig 4,511 milliarder mennesker i NAM og 2,061 milliarder som observatører, dvs. 6,571 ud af 8 milliarder mennesker. Som præsident Sukarno påpegede i sin åbningstale på Bandung-konferencen i 1955, vil havene og oceanerne, som adskiller udviklingslandene fra dem, der kan føre en ny verdenskrig, ikke beskytte de lande, der ikke er part på en af siderne, og som ikke har nogen interesse i konflikten. Han blev bekræftet af premierminister Nehru, som var bekymret for, at nogle af de store nationers militære styrke kunne få dem til at tænke i militær magt og få dem til at afvige fra det rette spor: "Hvis hele verden blev delt mellem disse to store blokke, hvad ville resultatet så blive? Det uundgåelige resultat ville blive krig."

Det er derfor helt legitimt og hensigtsmæssigt, at DAB-landene taler med én stemme ved næste lejlighed, på G20-konferencen i Indonesien i november (eller på en ekstraordinær samling i FN's Generalforsamling, hvis den sammenkaldes i en hastesituation), og at de kræver en ny sikkerhedsmæssig og økonomisk arkitektur, som tager hensyn til alle landes interesser.

DAB's bemyndigelse til at påtage sig en mere aktiv rolle i udformningen af verdensordenen stammer fra erfaringerne fra dets historie. På Bandung-konferencen blev Pancheel-principperne, de fem principper for fredelig sameksistens, fastlagt, og på de efterfølgende konferencer blev der gjort forsøg på at opretholde denne ophøjede ånd. Men det var på konferencen i Colombo, Sri Lanka, i 1976, at DAB kom tættest

på at formulere, hvordan denne nye orden økonomisk set skulle udformes. Fru Indira Gandhi fremlagde de krav, som derefter blev indarbejdet i den endelige resolution, nemlig:

1. Ophør af gældsbetalinger for de fattigste lande,
2. et nyt universelt valutasystem, der skal erstatte Verdensbanken og Den Internationale Valutafond,
3. oprettelse af et nyt kreditsystem, som skulle være knyttet til den globale udvikling,
4. Trepartsaftaler mellem udviklingslandene, de socialistiske stater og OECD-landene.

Denne resolution var næsten identisk med det forslag om en international udviklingsbank, IDB, som den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouche havde fremsat et år tidligere, dvs. at erstatte IMF med et nyt kreditsystem for at fremme den globale udvikling.

Mange i udviklingssektoren vil huske den voldsomhed, hvormed dette krav, der repræsenterede ønsket fra dengang 75 lande og størstedelen af verdens befolkning, blev mødt med. Zulfikar Ali Bhutto blev dræbt kort efter, fru Gandhi blev fjernet fra magten, fru Bandaranaike fra Sri Lanka blev destabiliseret, Den alliancefrie Bevægelses (NAM's) sammenhængskraft blev svækket, og naturligvis blev kravet om en ny retfærdig økonomisk verdensorden aldrig indfriet. Man kunne tilføje en lang liste over andre tab blandt ledere i det, der kaldes det Globale Syd. Og nu er vi nået frem til den ovennævnte krise, hidtil uden fortilfælde i verdenshistorien.

Det er meget klart, at hvis man ærligt og objektivt præsenterede verdens befolkninger for de farer, der ville være resultatet af en atomkrig, nemlig en udslettelse i en sådan grad, at der ikke ville være noget minde tilbage om alle menneskehedens enorme kampe for fremskridt og frihed, om alle de smukke skabelser inden for videnskab og kunst overalt på jorden, så ville mere end 99 % af dem være imod denne krig.

Jeg er ligeledes overbevist om, at hvis almindelige mennesker havde mulighed for virkelig at forstå årsagerne til uretfærdighederne i verden, og betragte situationen i hvert enkelt land både ud fra den pågældende nations bedste tradition og ud fra det potentiale, som den og menneskeheden som helhed repræsenterer, ville mere end 99 % af dem være helhjertet enige i perspektivet om en retfærdig ny økonomisk verdensorden. Begge disse indsigter er i øjeblikket nægtet "almindelige mennesker", fordi de fleste af dem mangler historisk viden om andre kulturer eller en personlig erfaring fra rejser, og fordi massemedierne i mange lande har en tendens til at nære fordomme om andre kulturer, der passer til de respektive etablissemeters geopolitiske intentioner.

Det er derfor presserende og nødvendigt, at NAM's ledelse snarest muligt finder en anledning til at træde ind på verdenshistoriens scene ved på det skarpeste at påpege de farer, der følger af geopolitisk blokdannelse, som premierminister Nehru gjorde det i sin tale i Bandung, idet han viste, at "det uundgåelige resultat ville medføre krig". Disse ledere bør også vække verdensbefolkningens bevidsthed ved at gøre den bevidst om den svære situation, som befolkningerne i udviklingslandene befinder sig i, og ved at illustrere de lidelser, der følger af sultedøden, som Jean Ziegler, FN's tidligere særlige rapportør for Retten til Fødevarer, beskriver som den mest grusomme og smertefulde form for død. I sin bog fra 2012 "We Let Them Starve: The Mass Destruction in the Third World", taler Ziegler om en kannibalistisk verdensorden, hvor 10 globale karteller, der kontrollerer 85 % af fødevarerproduktionen på verdensplan, bestemmer hvem der spiser, lever, sulter og dør.

Som følge af fødevarerpekulation, beslaglæggelse af jord, overdreven gældsætning og biobrændstoffer, dør et barn under 10 år hvert femte sekund, 57 000 mennesker dør hver dag af sult, og det i en verden hvor det globale landbrug ifølge FN's Verdensfødevarerprogram (WFP) sagtens kunne producere mad til

12 milliarder mennesker. I dag, 10 år senere, er 1,7 milliarder mennesker i fare for at sulte, men EU og andre vestlige regeringer insisterer stadig på at braklægge op til 30 % af landbrugsjorden og begrænse brugen af gødning og pesticider, hvilket vil føre til en 50 % nedgang i høstudbyttet. Bag dette ligger politikernes malthusianske synspunkt, som gør Malthus til en selvopfyldende profeti ved at indføre en sådan menneskefjendsk politik – endnu en gang på grund af “grønt delirium” og profitmaksimering.

I lyset af disse uhyrlige uretfærdigheder har lederne af NAM al legitimitet og endda pligt til at vække verdensbefolkningens bevidsthed om, at denne tilstand af sult, fattigdom og underudvikling i verden ikke er et resultat af uundgåelige naturbetingelser, men af gennemførelsen af et finansielt og økonomisk system, der begunstiger de rige og øger kløften til de fattige, indtil det punkt hvor der begås folkedrab.

Dette system er imidlertid ved at have nået sin afslutning, hvilket blev gjort klart af formanden for den amerikanske centralbank, Jerome Powell, på det årlige Jackson Hole Economic Policy Symposium den 26. august i år. Her bekendtgjorde han en politik med brutale stramninger, der forårsager “en vis smerte” for at bekæmpe inflationen. “At reducere inflationen vil sandsynligvis kræve en vedvarende periode med vækst under gennemsnittet”, fastholdt han, og proklamerede en politik med høje renter i en længere periode fremover ved at henvise til “den vellykkede Volcker-disinflation i begyndelsen af 1980’erne”, år hvor renterne steg til over 20 %. Disse bemærkninger udløste straks en livsfarlig kapitalflugt fra markederne i udviklingssektoren og retur til dollaren. Generaldirektøren for Bank for International Settlements (BIS), Agustín Carstens, advarede om, at for meget “smerte” for hurtigt kan få hele systemet til at bryde sammen i processen, og sammenlignede det med det sted, der kaldes “the coffin corner”, hvor et fly bremser ned

til under sin stilstandshastighed og ikke er i stand til at generere tilstrækkelig opdrift til at holde sin højde.

I samme retning henviste den franske præsident Macron, som beklagede, at "tiderne med overflod" er forbi, og den belgiske premierminister Alexander De Croo, som sagde, at "de næste 5-10 vintre vil blive vanskelige". Mens en tilbagevenden til schachtiansk økonomi – den politik som Hitlers finansminister, Hjalmar Schacht, førte – kan være "vanskelig" for det, man næsten må kalde de "tidligere industrialiserede lande", ville den være altødelæggende for udviklingslandene, hvilket ville udmønte sig i en befolkningsreduktion i milliardvis.

Det er derfor tvingende nødvendigt at finde en passende platform til at reorganisere det nuværende fejlslagne finansielle system. Det kan være inden for G20-formatet, eller, hvis det ikke kan lade sig gøre, inden for en anden passende ramme, f.eks. BRICS-landene, SCO eller en anden institution i det Globale Syd. Der bør etableres et nyt Bretton Woods-system med de retningslinjer, som præsident Franklin D. Roosevelt oprindeligt havde til hensigt at indføre, men som aldrig blev gennemført på grund af hans alt for tidlige død. Det primære og uangribelige mål for dette nye system skal være en kvalitativ og kvantitativ forøgelse af levestandarden for befolkningerne i udviklingssektoren og for de fattige i verden generelt.

Det nye kreditsystem må yde langsigtede, lavt forrentede lån, som skal anvendes til investeringer i grundlæggende infrastruktur, landbrug og industri med det formål at øge produktiviteten i den fysiske økonomi i hvert enkelt land. Hvad der udgør en sådan produktiv investering, og hvad der ikke gør det, bør bestemmes ud fra de videnskabelige principper for fysisk økonomi, som de blev udviklet af den amerikanske økonom Lyndon LaRouche, dvs. at de skal sigte mod en forøgelse af energi-gennemstrømningstæthed i produktionsprocessen, hvilket fører til en forøgelse af den potentielle relative befolkningstæthed i hvert land.

Overalt hvor dette økonomiske system blev anvendt, førte det til en vellykket industrialisering af landet. Det var tilfældet med Alexander Hamiltons Amerikanske økonomiske System, den tyske kansler Otto von Bismarcks anvendelse af Hamiltons og Friedrich Lists teorier, Meiji-restaurationen i Japan, grev Wittes industrialisering af Rusland, Roosevelts New Deal, det tyske økonomiske mirakel i forbindelse med genopbygningen efter Anden Verdenskrig, de sydøstasiatiske landes økonomiske mirakel og sidst, men ikke mindst, Kinas økonomiske mirakel, som løftede 850 millioner mennesker ud af fattigdom.

Det vigtigste træk ved dette system er, at staten har den suveræne beføjelse til at skabe kredit, og så længe denne kredit er strengt rettet mod produktive investeringer, er den ikke inflationær, men derimod vil skabelsen af reel fysisk rigdom altid være større end det oprindeligt udlånte beløb på grund af arbejdskraftens evne til at skabe værditilvækst. Da den eneste kilde til samfundsmæssig værdi hverken er besiddelsen af naturressourcer eller evnen til at købe billigt og sælge dyrt, men udelukkende individets kreativitet, er det statens pligt at fremme alle borgeres kreative potentiale i videst muligt omfang. Investeringer i et moderne sundhedssystem og et fremragende universelt uddannelsessystem har derfor høj prioritet. Naturligvis skal alle tilgængelige ressourcer, f.eks. naturressourcerne, og en international arbejdsdeling, der tager hensyn til geografiske og klimatiske forhold, mobiliseres for at sikre en optimal udvidet reproduktion af økonomien. Målet med økonomien er ikke at berige nogle få, men at sikre velfærd og lykke for alle.

Der foregår på nuværende tidspunkt allerede mange udviklinger i retning af skabelsen af en multipolær verden, hvor landene vælger økonomiske modeller i overensstemmelse med deres egne kulturer og traditioner. Men det er NAM's enestående kald at forsøge at overvinde den farlige blokdannelse, der fremmer krig, ved at tilbyde et nyt Bretton Woods-system, der omfatter

alle. I traditionen fra præsident Sukarnos tale på Bandung-konferencen i 1955 kunne de tage udgangspunkt i hans henvisning til den "første vellykkede antikoloniale krig i historien", dvs. Den amerikanske Uafhængighedskrig, og hans citater af digteren Longfellow og hans digt om Paul Reveres berømte ridetur.

Hvis man kan finde en måde at minde USA og de europæiske nationer om deres bedre traditioner, om Benjamin Franklins eller John Quincy Adams' politik, om Enrico Mattei, Charles de Gaulle eller det tysk-indiske samarbejde om opførelsen af stålværket i Rourkela, kan der skabes et nyt paradigme for et verdensomspændende samarbejde baseret på Pancheel, de fem principper for fredelig sameksistens.

Hvorfra skulle man hente den optimisme, at Bandung-ånden vil bidrage til at overvinde denne alvorligste krise i menneskehedens historie? Måske hvis vi husker på det, som den tyske raketforsker Krafft Ehrlicke, "faderen til Centaur-raketten" i Apollo-programmet, opfandt som den første lov i rumfartens videnskab: "Ingen og intet under universets naturlove sætter nogen begrænsninger for mennesket, undtagen mennesket selv." I denne ånd kan vi skabe et nyt kapitel i menneskehedens historie.